

MIRJAM PRESSLER

Selam, Ben Kitty

Bir kedinin
hayatından

GENC
T
TIMAS

İllüstrasyon:
Rotraut Susanne Berner

Ürkmesinler diye
yavru kedileri öpmeli,
Vaktinde bir öpücük korku ve
üzüntüden kurtarır kedicikleri

Emma

“Adı Kitty, sonunda y harfi ile Kitty,” dedi insan dostum beni ilk defa aşıya getirdiğinde. Dümdüz masanın üzerine bırakmasıyla anında kaydım ve göbeğimi buz gibi metale vurdum.

Keli ısıll ısıll parlayan hafif göbekli yaşlı veteriner hemen beni kaldırdı ve yumuşacık bir minderin üzerine koydu. Ne kadar anlayışlı bir adam, diye geçirdim içimden, küçük kedilere büyük sevgi besleyen koca yürekli bir adam.

Sıcacık elleriyle beni özenle muayene etti, ince bir el feneriyle ağzıma ışık tuttu ve ateşimi ölçmeden önce

bir iğne, ardından ödöl olarak bir defa daha iğne yaptı. Daha sonra, “Böyle kıvıl bir kedi için ne kadar da güzel bir isim. Ayrıca bu ufaklık turp gibi. Onun için endişe etmenize hiç gerek yok, Bayan Schwert.”

İşte böylece koruyucu annemin soyadının Schwert olduğunu öğrendim ve sonradan da eski bir iş arkadaşı ziyaretine geldiğinde adını duydum: Emma!

Nerede doğduğumu ve eskiden başka bir adımın olup olmadığını artık hatırlamıyordum. O zamanlar çok küçüktüm ve bilindiği üzere küçük kediler her şeyi unuttur. Ancak hatırladığım bir şey vardı; her ne kadar adını ve nasıl göründüğünü unutmuş olsam da bir ablam olduğunu biliyordum. Ara sıra gri bir sis perdesi gibi geçerdı aklımdan, böyle zamanlarda onunla sohbet etmek isterdim, her ne kadar yalnızca hayali bir sohbet bile olsa. İyi ama isimsiz bir sis perdesiyle nasıl sohbet edilebilirdi ki? Belki de vakti gelince ona seslenirken kullanabileceğim uygun bir isim bulacağımı düşünürdüm. Olur ya belki beni duyardı.

Şüphesiz yeni doğan kediler için annelerinden daha önemli bir şey yoktur. Anne onları dünyaya getirir, karınlarını doyurur, bir tehlikeyle karşılaştıklarında onları korur, sindirimlerini düzenlemek için karınlarını yalar. Kısacası anneler her ihtiyacı karşılar. Ancak tam da bu sebepten, yani sürekli orada oluşları dolayısıyla öyle doğaldırlar ki kimse onlar hakkında fazla kafa yormaz. Hatta ve hatta yavruların bir parçası bile...

Diğer yandan ablalar son derece özel bir yere sahiptir. Ona bakarak, yapabileceği ve yapamayacağı şeyleri gözlemlemek, kime dikleneceğini, kime boyun eğeceğini,

bu dünyada yolunu nasıl bulacağını, kısacası yaşamanın ne demek olduğunu öğrenmek için her minik kedinin en azından bir ablaya ihtiyacı vardır. Tüm bunlar sürekli üzerine düşünülmesi gereken şeyler. Ablalar kardeşlerine örnek olur, kardeşler ise ablalarını taklit eder ve bu işlerin ikisi de aynı derecede önemlidir. Herhalde ablamı kaybetmiş olmam büyük bir talihsizlikti.

2

Bilinemez her şey evvelden,
Şüphesiz, gerekir tecrübe etmen.
Ancak tecrübeyle olunur hünerli,
Hatta o bile çoğu zaman az gelir.

Emma

Hayal meyal de olsa hatırlayabildiğim tek şey, eski hayatımın bitip, sahibem Emma Schwert ile birlikteki yeni hayatımın başlamasına yol açan o dramatik hadise. Yani gerçek hayatım.

Birkaç kedi ile birlikte bir gölün kenarından oynadığımı hatırlıyorum. Otların ve çiçeklerin kokusuna gölden yayılan ördek yemi ve yosun kokusu karışıyordu. Sanki küçük kedicikler için yaratılmış bir gün gibiydi.

O zaman kaç yaşında mıydım? Hiçbir fikrim yok. Ama henüz gözleri görmeyen bir bebek olmadığım kesin. Çok-

tan gözlerim açılmış olacak, çünkü birden aklıma göl kenarındaki kalabalık sarı nergis çiçekleri, kısa ve sert kamışlar ile yuvarlak, kabarık minder gibi çimenlikler geldi.

O an beni neyin harekete geçirdiğini hatırlamıyorum, herhalde burun deliklerimi gıdıklayıp gözlerimde parıldaayan sarı renk olsa gerek, ama hayatımın ilk zıplayışını yapma cesaretini gösterdim ve nergis çiçeklerinin oluşturuğu minderin ortasına konuverdim.

Bu yaptığımın dikkatsiz ve son derece tehlikeli bir hareket olduğunu, çünkü üzerine konduğum çimenliğin suda yüzdüğünü, ancak çarpmamın şiddetiyle çimenlik gölün kenarından ayrılıp yana devrilince fark ettim. Suya battım. Çamurlu, sası su ağzıma ve burnuma kaçtığında ve kulaklarıma dolduğunda yaşadığım panik ve korku öyle büyüktü ki henüz tam olarak başlamamış hayatımın o an sona ereceğini düşündüm. Birazdan ölmüş olacaktım.

Bununla birlikte o zamanlar ölmenin ne demek olduğunu ya da kedilerin yedi canlı olduğunu bilmiyordum. Daha önce kimse bana bundan bahsetmemişti. Fakat sonra, belki de bazı şeyler anlamları algılanmaksızın anne karnında öğreniliyordur diye düşündüm. (Doğruyu söylemek gerekirse bu düşünce yaşanan olayı Emma'ya anlatırken aklıma geldi. Anne karnında öğrenme fikri çok hoşuna gitti ve "kesinlikle dikkate değer bir düşünce" dedi.)

O zaman, göldeyken, kendimi kaderin kollarına bırakmıştım ve daha küçücük olmama rağmen ölmeye hazırdım ki birdenbire büyük bir erkek kedi kocaman

pençesiyle beni ensemden yakaladı ve beni haşin bir şekilde çayıra geri fırlattı.

Birisi gölün çamuruyla yapış yapış olmuş tüylerim güneşte kuruyana ve iki üç kedi yalayarak beni temizleyene kadar çimenlerin üzerinde beklememi emretti. Hiç itiraz etmeden öylece durdum. Ara sıra göbeğimi kaldırıp sırtüstü yatmamı ya da bir taraftan diğerine dönmemi, sonra ayak parmaklarımın aralarını da temizleyebilmesi için tekrar patilerimin üzerinde durmamı istedi.

İlkbaharın sonlarında, gökyüzünün açık olduğu bir gündü; her tarafta çiçekler açmıştı, korularda kuşlar cıvıldıyordu, ara sıra uzaklardan bir köpek havlıyor, bir diğeri de ona cevap veriyordu, arılar vızıldayarak bir çiçekten diğerine uçuyorlardı ve sağda solda kelebekler çırpınıyordu. Ben ise çimlerin üzerine uzanmıştım ve aklımda yalnızca bir düşünce vardı: hayatta olmak ve tüm bunları görüp duymak, tüylerime değen güneşi ve pürüzlü kedi dillerini hissetmek ne kadar güzeldi.

Elbette Emma'ya anlatırken hikâyeyi biraz süsledim. Emma'nın bizzat söylediği gibi detaylar olmadan bir hikâye yalnızca sıkıcı olmakla kalmaz aynı zamanda inanırlılığını da yitirir. Kaldı ki onun bana inanmasını fazlasıyla istiyordum. Ayrıca Emma'nın hayvanları ve bitkileri ne kadar çok sevdiğini de biliyordum ve onu mutlu etmek istiyordum. Diğer yandan öyle ya da böyle sonucu aynı olacaktı, çünkü sonradan yaşananları ben uydurmadım, her şey hakikaten de tam olarak böyle gerçekleşti.

Bir müddet sonra uykuya dalmış olacağım, çünkü gözlerimi açtığımda hava kararmıştı ve kocaman pençeli

büyük erkek kedi yok olmuştu, diğer kediler de ortalıkta görünmüyorlardı. Belki de onlar hava karardıktan sonra gitmişlerdi, diye düşündüm. Beni çağırdılar ama ben hiçbir şey duymadım. Onlar da arkalarından geleceğimi düşündü, ben ise bunun yerine uyudum.

Hâlâ ara sıra onları düşünüyor ve kendi kendime, acaba onlar benim annem ve ablam, erkek kedi de babam mıydı, diye soruyorum. Muhtemelen öyleydi, başka kim olabilirlerdi ki? Ama sonra bu düşünceleri hemen bir kenara bırakıyorum. Gerçeği asla öğrenemeyeceğim ve gereksiz düşüncelerin kimseye faydası dokunmaz ve sadece saçma fikirlere yol açar.

Gerçi sonraları, önceden nerede ve nasıl yaşadığımı artık benim için pek önemli değildi. O kadar eskide kalmıştı ki sanki hiç yaşanmamıştı.

